

שלולית או מתוכה. מאז ומתמיד אהבתי בעלי חיים למיניהם ולא בחלתי בכל חי שהוא, אם היה זה עכבר, צפרדע או סתם חיפושית, כולם כשרים היו להסתכלות ולמשחק.

לימים, כשגדלתי קצת, הייתי מרבה לטייל בגורן רכובה על האתון. מאכפת הייתי את האתון באוכף הרכיבה הקטן בעל הרכובות — זה המשמש את אבא במסעיו לראש-פנה ולא בזה הגדול והרחב המיועד להובלת מים מן המעיין — והייתי דוהרת על אתוני, מעשה "פרש", הלוך ושוב לאורכה של הגורן. לעיתים נגלתה לי פטריה מציצה מתחת לתלולית קש שנשתיירה מהקיץ, ואז הייתי מאיטה את קצב הדהירה ובולשת, לא תמיד בהצלחה, אחר פטריות.

כל זה היה, כאמור, בימי הילדות. אולם משגדלנו קבלה גם הגורן משמעות אחרת לגבינו, וכאילו גדלה עמנו יחד. שוב לא מצאנו ענין בשלוליות המים ובספיחי היבול הירק-רקים של הגורן החורפית, ועם ראשית הקיץ משהוחל "איכ-לוסה" בגדישי הקטניות, בערמות שעורים, שבולת-שועל, חיטים וחומצה — לא היו לנו ימים טובים כימי הקיץ הארוכים, תרתי-משמע, שנמשכו כמעט עד בוא הגשמים.

מרביתם לספר בלילות הקיץ על הגורן ואני אהבתי דוקא את ימי הקיץ על הגורן. את העבודות למיניהן. החל בהעמסת התבואה בשדה על עגלת סולמות, כשמכפילים ומשלשים את גובהה ורוחבה בעמירי התבואה ומובילים הגורנה, ואז, כשכל היבול, גדישים גדישים גדולים מאוד וגדולים פחות, ממלאים את הגורן למן הקצה ועד הקצה — מתחילה מלאכת הדיש. וכי יש תענוג גדול מאשר לעמוד זקופת קומה על המורג, רגל שמאלה קדימה (ליציבות),